

[Einer-Jensen.]

man kan regne med, den i Løbet af den kommende Vinter skal udbetale i ordinær Understøttelse. Derfor hjælper det ikke at give Arbejdsmændene Anvisning paa at søge Dispensation fra 10 Maaneders Bestemmelsen, thi de er aldeles ikke i Stand til at paatage sig den heraf følgende Udgift. I Henhold til Loven af 13. December 1933 havde Arbejdsmændene en Udbetaling paa 5¹/₄ Mill. Kr., og derfor kan man regne sig til, at hvis Arbejdsmændene fik Dispensation fra 10 Maaneders Bestemmelsen, vilde de i Løbet af det næste Aar komme i den samme Situation, som de var i i 1932—33: at skulle henvende sig til Staten om Laan.

I en Skrivelse, der findes som Bilag til Betænkningen, skriver Arbejdsdirektoratet, at

„22 Kasser med et samlet Medlemstal af ca. 232 000 eller i alt ca. 60 pCt. af det samlede Medlemstal til nærværende Tidspunkt skønnes at ville blive udsat for en forholdsvist betydelig Belastning af Driften ved at gøre Brug af en Dispensation“.

en Belastning, som de efter Regnskaberne aldeles ikke er i Stand til at bære. Jeg skalde jo tro, at Venstre vilde regne noget med, hvad Arbejdsdirektøren, der staar Venstre politisk nær, siger i denne Situation. Man kan ikke med de nuværende Kontingenter paatage sig den Belastning, en Dispensation vil medføre for Kasserne, og der er ingen Mulighed for at foretage en Forhøjelse af Kontingenterne. En Forkastelse af Lovforslaget vil betyde, at 232 000 Medlemmer ikke har nogen Mulighed for at faa Understøttelse gennem Kasserne, fordi ingen eller i hvert Fald meget faa og kun mindre Kasser er i Stand til at bære Omkostningerne ved Dispensationen; de to store Kasser, der omfatter et Par Hundrede Tusinde Medlemmer, er ikke i Stand til at paatage sig den forøgede Udgift, og, som jeg sagde før, der er ingen Mulighed for at forøge Kontingenterne. Arbejdsmandsfaget er jo et lavt lønnet Fag, men Arbejdsmændene betaler til deres Arbejdsløhedskasser et Kontingent paa godt og vel 100 Kr. om Aaret, og det er for manges Vedkommende mere end 5 pCt. af deres Fortjeneste. Dette synes jeg er et betydeligt Offer at bringe paa Kammeratskabets Alter — til Fordel for Staten og Samfundet, men naturligvis ogsaa til Fordel for sig selv, fordi Forsikringen er en Hjælp til Selvhjælp. Det forekommer dog mig, at saadanne Ofre fra Arbejdernes Side maatte kunne stemme Venstre og Konservative mildere, saa meget mere som der ingen

Tvivl er om, at Gennemførelsen af det foreliggende Lovforslag vilde betyde en økonomisk Aflastning for mange Kommuner, der trænger til en saadan Aflastning. Jeg kan oplyse, at i et Bilag til Frederiksberg Kommunes Budget, der omhandler den offentlige Forsorg, skriver den juridiske Direktør, at den Stigning, der har fundet Sted, hidrører fra, at man ikke tør forvente, at der gennemføres et lignende Forslag som det, der gennemførtes sidste Aar. Dette er et Bevis for, at Kommunerne saa maa overtage en ikke ringe Del af disse Udgifter. Jeg tror derfor, at man baade af Hensyn til Kommunerne og af Hensyn til de arbejdsløse burde gennemføre Lovforslaget.

Venstre skriver videre i sin Betænkning, at da det er oplyst gennem en Skrivelse fra Arbejdsdirektoratet,

„at en Række Arbejdsløhedskassers

Vedtægter tillader Arbejdsløhedskasserne at tage indtil 100 pCt. højere Kontingent af de Medlemmer, der ikke er Medlemmer af Fagforeningen, skal man kræve, at Ministeren drager Omsorg for“.

at dette ændres. Dette er, om jeg saa maa sige, at gøre en Myg til en Elefant, thi er der et Spørgsmaal her, er det i hvert Fald meget lille. Man skulde nu for det første tro, at der her burde være Tale om et gensidigt Forhold. Fagforeningerne stiller den Betingelse over for Folk, der ønsker at indmelde sig, at de tillige skal tilhøre Arbejdsløhedskasserne, og skal der være Gensidighed, bør Arbejdsløhedskasserne jo stille det samme Krav. Dette har man imidlertid forhindret os i gennem Bestemmelser i Arbejdsløhedsloven. Men at Folk skulde kunne optages i Arbejdsløhedskasserne for det samme Kontingent som Fagforeningens Medlemmer, er der ingen Rimelighed i, fordi Fagforeningerne betaler en betydelig Del af Arbejdsløhedskassernes Administrationsomkostninger. Og gaar man dernæst det Materiale igennem, vi har modtaget fra Arbejdsdirektoratet, viser det sig, at det drejer sig om 42 Medlemmer, medens Arbejdsløhedsforsikringen i alt omfatter over 300 000 Medlemmer. Ser man saa nærmere paa disse 42 Medlemmer, beder jeg bemærket, at de 29 findes i Metalarbejdernes Arbejdsløhedskasse, og de har jo deres ganske særlige Historie; det er dem, der blev i Arbejdsløhedskassen, da man i sin Tid dannede „det gule Smedeforbund“. Altsaa, de er Fagforeningsmedlemmer, de tilhører bare ikke Dansk Smede- og Maskin-arbejderforbund.

Det var de 29, saa er der 13 til Rest, og deraf er de 2 fra Kristeligt Fællesforbund.